

— Аллахъ е като въздуха. Аллахъ е невидимъ, но Аллахъ е навсѣкжде. И безъ Аллаха ние не бихме могли да дишаме. И като говоря сега въ вашето почтено събрание, азъ говоря въ присѣтствието на Аллаха. Недейте ме подозира, прочее, въ интрига, злоба или долни замисли. Нека ми е свидетелъ Аллахъ — азъ стъ радостъ бихъ побилъ Абдурахмана на колъ за лъжливъ доносъ, за наклеветяване хана. Казано е: „Дошли ти сж въ главата гнѣсни мисли, когато си лежалъ у васъ на леглото, — може би ще ти дойдатъ добри, когато ще седишъ побитъ на колъ!“ Но което той е казалъ, то е, уви! цѣла истина. Най-добри свидетели видѣха магарето на Абдурахмана въ чардата на ханъ Мохамеда: моитѣ очи. И ако работата бѣше наопаки, — ако Абдурахманъ бѣше открадналъ магаре отъ ханъ Мохамеда, — азъ не бихъ се замислилъ да издамъ присждата: „Абдурахманъ е крадецъ“. Бихъ му отсѣкълъ дѣсната ржка, бихъ го побилъ на колъ, а на приятелитѣ и роднинитѣ му бихъ наложилъ глоба: „Самитѣ вие трѣбва да сте лоши хора, щомъ отъ вашата сръда излизатъ крадци. Въвонѣла е водата, въ която има развалена риба“. Но да се каже това на ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ! Да се каже това на васъ, почтени сановници, негови приятели, близки и познати! Не би ли значило то да ви оскърбя? И ако дори и сждия, който е поставенъ да се грижи всички да уважаватъ властѣта, помѣри да ви оскърби, — какво ще прави простиятъ народъ?

Всички членове на съвета навели глави и замислени си глѣдѣли брадитѣ.

— Великиятъ везиръ е възмутенъ, продължилъ сждията Азирбинъ-Бенъ-Асманъ, — отъ що? Отъ туй ли, дето въ Персия било откраднато едно магаре? Но крадатъ и слонове дори! Отъ туй ли, дето крадецътъ е уловенъ? Но за това нѣщо трѣбва да се радваме! Великиятъ везиръ е възмутенъ до дълбочината на своята праведна душа отъ туй, дето крадецътъ е сановникъ. Сановникътъ е възмутенъ, — а какво може да се очаква отъ простия народъ? Ако негодува своятъ, — що може да се очаква отъ чуждитѣ? Не ще ли ни кажатъ: „Вие сте въвонѣла вода, щомъ въ васъ е имало вмирисана риба“? Не ще ли уронимъ достоинството на властѣта, като назовемъ деянието на хана Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ „кражба“? Нека отсждимъ по право. Азъ съмъ сждия и по дългъ пръвъ казвамъ това. Но да не бжде произнесена думата „кражба“, — азъ пазя достоинството на властѣта, и пръвъ изисквамъ това. Ние не можемъ да кажемъ: „Ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ открадна магарето на простия селянинъ Абдурахманъ“.